

Świnoujście, dnia 4 października 2018 roku

POSTANOWIENIE
o umorzeniu śledztwa

Sylwia Purcha – prokurator Prokuratury Rejonowej w Świnoujściu
w sprawie PR Ds. 269.2018 o czyn z art. 231 § 2 k.k.
działając na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk

p o s t a n o w i ł :

- umorzyć śledztwo w sprawie niedopełnienia obowiązków oraz przekroczenia uprawnień przez Dyrektora Ośrodka Sportu i Rekreacji „Wyspiarz” w Świnoujściu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od marca 2012 roku do grudnia 2013 roku poprzez dokonywanie niecelowych i nieuzasadnionych z punktu widzenia działalności Jednostki wydatków związanych m.in. z zawarciem umowy na usługi prawnicze, delegacjami służbowymi pracowników samochodami prywatnymi, zakupem smartfona za kwotę 2.570,90 zł, zawyzaniem wypłat nagród jubileuszowych, dodatkowego wynagrodzenia rocznego i nagród w latach 2012-2013, bezumownym najmem samochodów służbowych oraz innymi kwestionowanymi działaniami, wyszczególnionymi oraz zawartymi w protokole o sygn. WAK.1711.1g.2014 z kontroli OSiR w Świnoujściu, czym działał na szkodę interesu publicznego
tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Świnoujściu nadzorowała śledztwo PR Ds. 269.2018 w sprawie niedopełnienia obowiązków oraz przekroczenia uprawnień przez Dyrektora Ośrodka Sportu i Rekreacji „Wyspiarz” w Świnoujściu w okresie od marca 2012 roku do grudnia 2013 roku. Śledztwo zostało wszczęte postanowieniem prokuratora z dnia 30 czerwca 2017 roku, na podstawie informacji własnych Policji oraz uzyskanych w toku czynności sprawdzających dokumentów związanych z działalnością Dyrektora OSiR w Świnoujściu –

W toku śledztwa ustalono co następuje.

Prezydent Miasta Świnoujścia w roku 2014 zlecił przeprowadzenie kontroli Ośrodka Sportu i Rekreacji „Wyspiarz” w Świnoujściu. Na podstawie upoważnienia Prezydenta o

sygn. WO-KP.0052.15.2014 kontrolę w Ośrodku według ramowego programu kontroli przeprowadził Naczelnik Audytu Wewnętrznego i Kontroli Urzędu Miasta

W skład zespołu kontrolnego weszła również

.. Kontrola obejmowała lata 2012-2013. Funkcję Dyrektora OSiR pełnił wówczas

Z przeprowadzonych czynności kontrolnych sporządzony został protokół WAK.1711.1g.2014, który w dniu 09.01.2015 roku został przekazany Dyrektorowi Ośrodka. Pismem z dnia 23.01.2015 roku przedstawił wyjaśnienia oraz swoje zastrzeżenia w zakresie zarzutów sformułowanych w protokole pokontrolnym. Nie przychyłając się do zgłoszonych zastrzeżeń, kontrolujący w dniu 12.02.2015 roku sformułowali wystąpienie pokontrolne WAK.1711.1k.2015, które skierowali do Prezydenta Miasta Świnoujścia. W wystąpieniu wskazane zostały stwierdzone uchybienia oraz propozycje działań, jakie w ocenie kontrolujących winny zostać podjęte w celu ich usunięcia.

Kontrola działalności OSiR w Świnoujściu wykazała m.in. nieprawidłowości w zakresie podstaw prawnych funkcjonowania Jednostki oraz wyposażenia jej w majątek, nieprawidłowego funkcjonowania kontroli zarządczej, realizacji planu finansowego Ośrodka, wadliwej ewidencji księgowej oraz nienależycie przeprowadzonej inwentaryzacji.

Najliczniejsze zarzuty dotyczyły jednak nieprawidłowości w gospodarowaniu środkami publicznymi. Kontrolujący zarzucili Dyrektorowi Ośrodka niecelowe wydatki m.in. na usługi prawnicze, delegacje służbowe samochodami prywatnymi pracowników, zakup smartfona za kwotę 2.570,90 zł, zawyżanie wypłat nagród jubileuszowych, dodatkowego wynagrodzenia rocznego i nagród w latach 2012-2013, czy też bezumowny wynajem samochodów służbowych.

Na okoliczność ujawnionych nieprawidłowości w sprawie przesłuchano nadto byłych oraz obecnych pracowników OSiR w Świnoujściu, których dotyczyły ujawnione przez kontrolujących, niezasadne wydatki jednostki. W sprawie przesłuchany został także Z Urzędu Miasta Świnoujścia pozyskano nadto stosowne materiały, dokumentujące kwestionowane wydatki Ośrodka, a także regulamin organizacyjny OSiR oraz statut Jednostki.

Na podstawie analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie stwierdzono, by pełniąc funkcję Dyrektora Ośrodka nie dopełnił w latach 2012-2013 swoich obowiązków lub przekroczył nadane mu uprawnienia, działając jednocześnie w celu osiągnięcia przez niego samego lub inne osoby korzyści majątkowej oraz na szkodę interesu publicznego.

Stwierdzić przede wszystkim należy, iż podejmowane przez Dyrektora OSiR w Świnoujściu decyzje, które zostały zakwestionowane przez kontrolujących mieściły się w granicach uprawnień i obowiązków . Zakres obowiązków i uprawnień Dyrektora placówki wyznaczała umowa o pracę uzupełniona o upoważnienie Prezydenta Miasta Świnoujścia z dnia 01.04.2005 roku do działania w zakresie wszystkich spraw zwykłego zarządu dotyczących kierowania Ośrodkiem. Na mocy udzielonego pełnomocnictwa Dyrektor OSiR umocowany został w szczególności do zawierania umów w zakresie działalności Ośrodka, dokonywania wszelkich rozliczeń finansowych, zatwierdzania dokumentów finansowych do wypłaty oraz podejmowania innych czynności, które okażą się konieczne w związku z prowadzeniem Ośrodka sportu i Rekreacji „Wyspiarz”.

Podstawą działań podejmowanych przez Dyrektora Ośrodka w okresie 2012-2013 był też „Regulamin organizacyjny OSiR w Świnoujściu”, zatwierdzony i wprowadzony jako obowiązujący zarządzeniem Dyrektora jednostki z dnia 16.07.2009 roku. Z § 2 regulaminu wynikało, iż OSiR jest jednostką organizacyjną Gminy – Miasto Świnoujście, świadcząca odpłatne usługi w zakresie sportu, rekreacji i wypoczynku, a nadto może prowadzić działalność gospodarczą. § 10 regulaminu zastrzegał do wyłącznej kompetencji Dyrektora prawo podpisywania dokumentów w postaci m.in. dokumentów związanych ze stosunkiem pracy pracowników Ośrodka, umów oraz innych dokumentów zawierających oświadczenia woli w imieniu Ośrodka oraz zarządzeń i poleceń służbowych, wydawanych w ramach posiadanych kompetencji. Umowy oraz inne dokumenty, które powodowały powstanie zobowiązań finansowych wymagały kontrasygnaty Głównego Księgowego.

Podstawą prawną działania Ośrodka oraz źródłem uprawnień Dyrektora OSiR był również Statut Ośrodka, nadany Uchwałą Rady Miasta Świnoujścia Nr XXXII/272/2004 z dnia 25.11.2004 roku. W Rozdziale II Statutu wskazane zostało, iż podstawowym celem działalności Ośrodka jest zaspokajanie zbiorowych potrzeb mieszkańców Świnoujścia w zakresie kultury fizycznej i rekreacji, w tym utrzymywanie terenów rekreacyjnych i urządzeń sportowych. Z § 5 Statutu wynikało, iż podstawowym zadaniem Ośrodka jest m.in. wynajem obiektów i urządzeń w celu pozyskania środków na działalność statutową, podejmowanie działań zmierzających do pozyskiwania zewnętrznych środków finansowych na działalność statutową, organizacja zawodów, imprez sportowych i rekreacyjnych, własnych i zleconych, współpraca ze szkołami, placówkami kultury, grupami środowiskowymi, miastami partnerskimi i przygranicznymi w zakresie sportu i rekreacji.

§ 3 Statutu stanowił, iż Ośrodkiem zarządzają i reprezentuje go na zewnątrz Dyrektor, który odpowiada za całokształt jego działalności, właściwą organizację i efektywne

gospodarowanie powierzonym mieniem. W § 14 Statutu wskazane zostało natomiast, iż źródłami przychodów finansowych Ośrodka mogą być m.in. wpływy od osób fizycznych i prawnych, wpływy z opłat za korzystanie z obiektów Ośrodka, wpływy z odpłatnego świadczenia usług oraz wpływy z działalności gospodarczej Ośrodka, które przeznaczone mogły być wyłącznie na realizację własnych zadań statutowych.

W świetle wymienionych wyżej źródeł kompetencji Dyrektora OSiR, był niewątpliwie osobą upoważnioną oraz zobowiązaną do podejmowania działań, które zostały zakwestionowane w protokole kontroli, przeprowadzonej przez Naczelnika Audytu Wewnętrznego i Kontroli Urzędu Miasta i

Tak bowiem należy ocenić decyzje dyrektora Ośrodka dotyczące: zawarcia umów z kancelarią radcy prawnego w Szczecinie w zakresie incydentalnego doradztwa prawnego, wydania poleceń wyjazdów służbowych pracownikom Ośrodka i wyrażenia zgody na korzystanie przez nich z transportu prywatnego w czasie tych podróży, zakupu nowego aparatu telefonicznego na potrzeby jednostki, najmu samochodów służbowych Caddy i Ford Transit oraz zatwierdzania wydatków związanych z działalnością Ośrodka.

Wskazane czynności należały do zakresu uprawnień i obowiązków oraz mieściły się w ich granicach. W tym kontekście, w realiach niniejszej sprawy nie stwierdzono, by w czasie realizacji kwestionowanych przez kontrolujących działań, wykroczył poza przyznane mu uprawnienia lub nie dopełnił ciążących na nim obowiązków, działając jednocześnie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego interesu jednostki oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i zrealizował tym samym znamiona przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k.

Do takiej konstatacji doprowadziły zgromadzone w sprawie a przedstawione wyżej dokumenty, a także zeznania świadków złożone w szczególności na okoliczność delegacji służbowych pracowników OSiR, które w ocenie kontrolujących nie były związane z działalnością statutową Ośrodka, a nadto realizowane były pojazdami prywatnymi zamiast środkami komunikacji publicznej.

Na podstawie zeznań przesłuchanych na tę okoliczność świadków, tj. osób, które otrzymały polecenie służbowe udania się w delegację, a także zeznań ustalono, iż kwestionowane delegacje były uzasadnione oraz związane z działalnością statutową Ośrodka. Realizowane były one nadto pojazdami prywatnymi, a to z tego powodu, iż do miesiąca grudnia 2012 roku OSiR nie dysponował samochodem służbowym. Ponadto część delegacji związana była z koniecznością przewożenia obszernej dokumentacji, paczek z

kalendarzami lub koniecznością odebrania okien od wykonawcy. Poruszanie się w takich sytuacjach i z takim obciążeniem przez delegowanych pracowników pociągiem, w znacznym stopniu byłoby utrudnione lub wręcz niewykonalne. Korzystanie z samochodu było więc w takich przypadkach w pełni uzasadnione. Nadmienić należy, iż nie stwierdzono również nieprawidłowości gdy idzie o pozostałe delegacje związane np. z obserwacją imprez sportowych organizowanych w innych miastach, czy też udziałem w konferencjach dotyczących takich imprez. Niewątpliwie cel tych delegacji związany był ze statutową działalnością Ośrodka, a więc brak jest podstaw do kierowania wobec Dyrektora Ośrodka zarzutu niecelowości i niegospodarności w tym zakresie i niedopełnienia obowiązku efektywnego gospodarowania powierzonym mieniem.

Taka sama konkluzja dotyczy pozostałych zakwestionowanych działań w tym tych związanych np. z wynajmem aut, na co zezwalał Statut Ośrodka wskazując, iż do przychodów OSiR należą m.in. wpływy z odpłatnego świadczenia usług, czy zawarcia umów z kancelarią prawniczą, bowiem Ośrodek jako jednostka organizacyjna Gminy, korzystająca ze środków publicznych ma nie tylko prawo ale przede wszystkim obowiązek korzystać z pomocy prawnej i doradztwa prawnego w sytuacjach skomplikowanych prawnie oraz tych, gdzie sama nie jest w stanie poradzić sobie z zawiłościami prawa np. podatkowego czy dotyczącego zamówień publicznych, jak miało to miejsce w realach niniejszej sprawy.

Z opisanych wyżej powodów nie stwierdzono więc, by w analizowanym okresie, tj. w latach 2012-2013 dopuścił się karalnego niedopełnienia obowiązków, czym naruszyłby dyspozycję normy prawnej określonej w art. 231 § 2 k.k.

Zauważyć należy, iż także kontrolujący nie dopatrzyli się w działaniach Dyrektora znamion czynów zabronionych co wynika wprost z zaleceń pokontrolnych. Domniemywać bowiem należy, iż w przypadku powzięcia przez kontrolujących lub organ nadzorczy OSiR w Świnoujściu podejrzenia popełnienia przez jakiegokolwiek przestępstwa, niewątpliwie wystosowane zostałyby zawiadomienie do organów ścigania, tym bardziej iż w sprawie niniejszej chodzi przecież o mienie publiczne oraz o jednostkę organizacyjną Gminy.

W tym stanie rzeczy uznając, iż w działaniach podejmowanych przez Dyrektora OSiR w Świnoujściu nie stwierdzono znamion czynu zabronionego z art. 231 § 2 k.k., postępowanie należało umorzyć.

Prokurator
Prokuratury Rejonowej
Sylwia Purcha

Pouczenie:

1. Na powyższe postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1a k.p.k., art. 325a k.p.k. oraz art. 465 § 2 k.p.k.):

- stronom procesowym,
- instytucji państwowej lub samorządowej, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie,
- osobie, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie określonym w art. 228-231, art. 233, art. 235, art. 236, art. 245, art. 270-277, art. 278-294 lub w art. 296-306 Kodeksu karnego, jeżeli postępowanie karne wszczęto w wyniku jej zawiadomienia, a wskutek tego przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.

Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności bądź przeprowadzenia wskazanych czynności (art. 330 § 1 k.p.k.).

Jeżeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia wyda ponownie postanowienie o jego umorzeniu, pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1a k.p.k. (tj. prawo do złożenia zażalenia, które zostało uwzględnione przez sąd) może w takim przypadku wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie miesiąca od daty doręczenia odpisu postanowienia, które jest równoznaczne z zawiadomieniem o postanowieniu w rozumieniu art. 55 § 1 k.p.k. (art. 330 § 2 k.p.k., art. 55 § 1 k.p.k.). Akt oskarżenia winien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 k.p.k.

Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 k.p.k.).

2. Uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w art. 306 § 1a k.p.k., przysługuje prawo przejrzania akt sprawy (art. 306 § 1b k.p.k.).

3. Na postanowienie co do dowodów rzeczowych zażalenie przysługuje stronom oraz osobie, od której odebrano przedmioty lub która zgłosiła do nich roszczenie (art. 323 § 2 k.p.k.).

4. W sprawach z oskarżenia prywatnego zażalenie na postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego rozpoznaje prokurator nadrzędny, jeżeli postanowienie zapadło z uwagi na brak interesu społecznego w ściganiu z urzędu sprawcy (art. 465 § 2a k.p.k.).

5. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2, art. 460 k.p.k.).

Osoba pokrzywdzona przestępstwem prywatnoskargowym, zgodnie z dyspozycją art. 59 § 1 k.p.k. może wnieść prywatny akt oskarżenia do Sądu właściwego do rozpoznania sprawy oraz oskarżenie te popierać aż do czasu jego przedawnienia. W myśl przepisu art. 101 § 2 k.k., karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia.

Zarządzenie:

1. Stosownie do art. 104 § 4, art. 140, art. 306 § 1a i 325a § 2 k.p.k. *) odpis postanowienia doręczyć:

1) podejrzanemu: -----

2) obrońcy podejrzanego: -----

3) pokrzywdzonemu : Ośrodek Sportu i Rekreacji „Wyspiarz” w Świnoujściu – k.75 ✓

4) pełnomocnikowi pokrzywdzonego : -----

5) instytucji, osobie, o której mowa w art. 306 § 1a, pkt 2 i 3 k.p.k.: -----

3. O uchyleniu środka zapobiegawczego zawiadomić *)

4: Stosownie do art. 305 § 4 k.p.k. zawiadomić osobę składającą zawiadomienie o przestępstwie, jeżeli nie jest uprawnioną do złożenia zażalenia na podstawie art. 306 § 1a pkt 3 k.p.k.:-----

5. Po uprawomocnieniu się postanowienia:

- na zasadzie art. 21 § 1 k.p.k. zawiadomić o umorzeniu śledztwa - dochodzenia*)

- zawiadomić o uchyleniu postanowienia o zabezpieczeniu

któremu przekazano to postanowienie do wykonania*)

.....

Prokurator
Prokuratury Rejonowej
Sylvia Purcha